

РЕШЕНИЕ

№ 2275

гр. София, 07.04.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 38 състав,
в публично заседание на 12.03.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Татяна Жилова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **11457** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

1

3

Производството е по реда на чл.145-178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.68 от Закона за защита от дискриминация /ЗЗД/.

Образувано е по жалба на И. Н. С. от [населено място] срещу Решение №258 от 28.10.2013г. на Комисията за защита от дискриминация /ЗЗД/. С оспорения акт КЗД е установила, че по отношение на жалбоподателя не е извършено нарушение на чл.4 от ЗЗД по признаците „лично положение“ и „увреждане“ от И. Н. С. с управител К. Г. Д..

Жалбоподателят обжалва решението като незаконосъобразно. Счита, че КЗД не е обсъдила всички доказателства и е игнорира извършените нарушения на трудовото законодателство във връзка с прекратяване на трудовото правоотношение между него и дружеството. Моли решението на КЗД да бъде отменено.

Ответникът –Комисията за защита от дискриминация, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата. Счита, че производството пред КЗД е иницирано с цел да се разреши трудово-правен спор след като преклузивният срок по Кодекса на труда /КТ/ за обжалване на уволнението е пропуснат. Счита, че не е налице неравносвойно третиране и дискриминационно отношение на дружеството

работодател към жалбоподателя. Претендира заплащане на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна [фирма] не изразява становище по жалбата.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, прие за установено следното:

Жалбата е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съдът, след като се запозна с представените по преписката и по делото доказателства, установи от фактическа и от правна страна следното:

Производството пред КЗД е започнало по жалба на И. Н. С., подадена в срока по чл.52 ал.1 от ЗЗД, с оплаквания за неравно третиране от страна на [фирма], изразяващи се в следните действия: прекратяване на трудовото правоотношение без предизвестие по КТ, без предварително становище на Инспекция по труда и при липса на нарушения на трудовата дисциплина и дисциплинарни наказания. Оплакванията за са неравно третиране по признак „лично положение“ и по признак „увреждане“.

КЗД е осигурила равни възможности на страните да изложат становищата си и да ангажират доказателства. Представени са писмени доказателства, относими към случая. Жалбоподателят е изслушан от състава, постановил решението. Не са допуснати нарушения на процедурните правила.

От събраните доказателства се установява, че жалбоподателят е назначен в [фирма] на длъжността „портиер“ с Трудов договор №41/29.10.2012г. Със Заповед от 03.01.2013г. трудовото правоотношение е прекратено. Жалбоподателят е пенсионер с 60% трайно намалена работоспособност, която към момента на сключване на трудовия договор е била установена.

За да е осъществена пряка дискриминация по смисъла на чл.4 ал.2 от ЗЗД, лицето трябва да е по-неблагоприятно третирано на основата на някои от признаците, посочени в ал.1, отколкото е било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства.

По делото не са представени доказателства работодателят да е отправил предизвестие по чл.328 от КТ за прекратяване на трудовото правоотношение или да е изискал съгласие от инспекцията по труда във връзка с чл.333 от КТ. Няма обаче достатъчно основания да се приеме, че това се дължи на личното положение и увреждането на жалбоподателя. Не са представени доказателства за други лица в сходно положение, които да са били третирани по-благоприятно в сравнение с жалбоподателя.

Прекратяването на трудовото правоотношение е правно действие на работодателя, защита срещу което се осъществява по съдебен ред. Правото на защита срещу незаконно уволнение не е упражнено от жалбоподателя поради пропуснат срок за обжалване, като както той сам сочи в жалбата и в съдебното заседание.

Не е налице неблагоприятно третиране на жалбоподателя по признаците „лично положение“ и „увреждане“ по смисъла на чл.4 ал.2, извършено от [фирма]. Изводите на КЗД са в съответствие с установените факти и с материално-правните разпоредби на закона и жалбата срещу решението следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора разносните за ответника възниква право на разноски – чл.143 ал.4 от АПК. Жалбоподателят следва да заплати на КЗД възнаграждение за

процесуален представител в размер на 150 лева, определено по реда на чл.8 от наредбата за Минималните размери на адвокатските възнаграждения, редакция ДВ бр.64/2004г., действала към момента на приключване на устните състезания по делото.

Така мотивиран и на основание чл.172 ал.2 и чл.143 ал.4 от АПК Административен съд София-град, II отделение, 38-ми състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. Н. С. от [населено място] срещу Решение №258 от 28.10.2013г. на Комисията за защита от дискриминация.

ОСЪЖДА И. Н. С. от [населено място] да заплати на Комисията за защита от дискриминация възнаграждение за процесуален представител в размер на 150 /сто и петдесет/ лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, подадена чрез АССГ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: